

Jodi Picoult

TIZENKILENC
PERC

FORDÍTOTTA KOCSIS ANIKÓ

Jodi Picoult

TIZENKILENC
PERC

ATHENAEUM

A fordítás alapjául szolgáló mű
Jodi Picoult: *Nineteen Minutes*
Copyright © 2007 by Jodi Picoult
© Emily Bestler Books/Atria Books,
a Division of Simon and Schuster, Inc.,
as the original publisher

Hungarian translation © Kocsis Anikó, 2008

Minden jog fenntartva.

Javított utánnymás, 4.

Kiadta az Athenaeum Kiadó,
az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók
és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Tel.: 1-235-5030
www.athenaeum.hu
www.facebook.com/athenaeumkiado

ISBN 978 963 543 030 7

Felelős kiadó: Dian Viktória
Felelős szerkesztő: Besze Barbara
Műszaki vezető: Drótos Szilvia
Borítóterv: Földi Andrea
Nyomdai előkészítés: Tóth Viktor

Készült a Korrekt Nyomdaipari Kft.-ben, 2020-ban
Felelős vezető: Barkó Iliász ügyvezető

Ajánlás

Emily Bestlernek, a legjobb szerkesztőnek és legkitartóbb bajtársnak, akit ember csak kívánhat maga mellé. Te óvtad minden lépésemet, hogy csak a jó irányba haladjak.

Köszönet éles szemedért, a sok biztatásért, de legfőképpen a barátságodért.

ELSŐ RÉSZ

*Ha sose változtatunk a kitűzött útirányon,
akkor végül elérkezünk oda, ahová elindultunk.*

Kínai közmondás

*Amikor ezt olvasod, remélem, már nem élek.
Nem teheted meg nem történtté, ami megtörtént;
nem szívhatod vissza a szót, amit hangosan kimond-
tál. Rám fogsz gondolni, és arra, bárcsak elérhetted
volna, hogy ne tegyem meg. Megpróbálsz kitalálni,
mit is kellett volna mondanod nekem. Úgy érzem,
tudatnom kell veled: ne vádold magad, nem a te hi-
bád – csak hogy ez hazugság volna. Mindketten tud-
juk, nem egyedül jutottam el ideig.
Sírni fogsz majd a temetésemen. Azt mondod akkor,
hogy nem így kellett volna történnie. Úgy viselkedsz,
ahogy mindenki elvárja tőled. De vajon hiányozni
fogok neked?
És még inkább: te fogsz-e hiányozni nekem?
Vajon tényleg tudni akarjuk a választ?*

2007. március 6.

Tizenkilenc perc alatt lenyírhatod a ház előtt a füvet. Befestheted a hájad. Megnézheted egy hokimeccs csaknem első harmadát. Tizenkilenc perc elég, hogy megsüsd a gofrit, vagy betömjék egy fogadat. Egy öttagú család frissen mosott ruháit is összehajtogathatod ennyi idő alatt.

A Tennessee Titans tizenkilenc perc alatt eladja az összes jegyet a döntőre. Éppen ennyi egy szappanopera-epizód, ha nem számítjuk bele a reklámokat. Ennyi idő alatt eljutunk a vermonti határtól a New Hampshire-i Sterling városába.

Tizenkilenc perc alatt ki is hozzák a pizzát, amit megrendeltél. Elolvasod a gyerekeknek a mesét, vagy olajat cserélsz a kocsiiban. Lesétálsz egy mérföldet. Megvarrsz egy gallért.

Tizenkilenc perc alatt meg tudod állítani a világot, de akár le is szállhatsz róla.

Tizenkilenc perc alatt bosszút állhatsz valakin.

Alex Cormier késésben volt, mint mindig. Általában harminckét perc alatt ér kocsival sterlingi házától a Grafton megyei fellebbviteli bíróságra, New Hampshire-be, de csak akkor, ha Orfordon szabályosan átszáguld. Kezében magas sarkú cipőjével, harisnyában szaladt le a lépcsőn. Az ügyirat dossziéja is nála volt, a hétvégére hozta haza. Sűrű, rézvörös haját kontyba tűzte a tarkóján, hogy átváltozzék azzá, akinek az otthonán kívül látszania kell.

Alex harmincnégy napja bíró a fellebbvitelin. Úgy gondolta, hogy kerületi bíráskodása öt éve alatt megmutathatta oroslánkörmeit, s a kinevezése után nem lesznek szakmai problémái. Mégis, negyvenévesen messze ő a másodfok legfiatalabb bírója, s még mindig azért kell küzdenie, hogy elfogadtassa magát, elismerjék pártatlanságát. Múlt-

ja – kirendelt védőként dolgozott kezdetben – széles körben ismert volt, s még mielőtt betette volna lábát a tárgyalóterembe, az ügyészek olyasvalakinek könyvelték el, aki eleve a védőkkel rokonszenvezik. Amikor évekkal ezelőtt megpályázta az állást, azzal az őszinte hittel tette, hogy az ő feladata biztosítani az ártatlanság véelmét minden megvádolt számára egészen addig, míg az illető bűnösségét nem bizonyítják. Sosem gondolta volna, hogy bíróként majd éppen őrá nem vonatkozik ez a jog.

A frissen főzött kávé illata a konyhába vonzotta Alexet. Lánya egy könyv és egy bögre gőzölgő kávé fölé görnyedt az asztalnál. Josie kimerültnek látszott: kék szeme kivörösödve, barna haja megviselt lófarokban lógott.

– Mondd, hogy nem voltál fönn egész éjjel – szólalt meg Alex.

Josie föl sem pillantott.

– Nem voltam fönt egész éjjel – ismételte meg, mint egy papagáj. Alex töltött magának egy csésze kávé, és leült a lányával szemben.

– Tényleg nem?

– Azt kérted, hogy mondjak valamit – felelte Josie. – Nem azt, hogy igazat is mondjak.

Alex összevonta a szemöldökét.

– Nem kéne kávéznod.

– Neked meg nem kéne cigizned.

Alex érezte, hogy elvörösödik.

– Én nem...

– Anyu... – sóhajtott fel Josie. – Hiába nyitod ki a fürdőszoba ablakát, a törülközőkön érzem a szagát... – Felpillantott, mintha azt várná, hogy Alex a saját maga vagy épp az ő további bűneit firtassa. Alexnek azonban nem voltak további bűnei, merthogy nem jutott rá idő, hogy bármit is elkövessen. Szerette volna azt gondolni, hogy biztos benne, Josie-nak sincs semmi bűne, de rögtön tudta, ez ugyanolyan előítélet lenne, mint amilyen előítéletesen a világ vélekedik Josie láttán: íme egy szép és szeretetre méltó, hamisítatlan éltanuló, aki pontosan tudja, mivel jár, ha letér a kijelölt ösvényről. Íme a lány, aki előtt szép jövő áll. Fiala hölgy, aki pont olyan, amilyennek Alex álmaiban mindig is látta.

Josie régebben nagyon büszke volt arra, hogy az anyja bírónő. Alex jól emlékezett, hogyan dicsekedett a banki alkalmazottnak, a kol-

dusoknak a boltnál vagy a légikísérőknek repülés közben. Mindig kikérdezte őt az ügyekről, a döntéseiről. Ennek három évvel ezelőtt lett vége, amikor Josie középiskolás lett, és lassan, fokozatosan megszűnt köztük a kommunikáció. Alex ugyan nem gondolta, hogy Josie valami súlyosabb titkot rejtegetne előle, mint amiket a tizenévesek általában elhallgatnak a szüleik előtt, de azt is tudta, hogy ő nem csupán morálisan ítéli meg a lánya vagy a barátai viselkedését, hanem ezt jogi szempontból is megteheti.

– Mi a mai penzum? – kérdezte Alex.

– Tesztet írunk. És neked?

– Vádemelések – felelte Alex. Hunyorogva próbálta kisilabizálni Josie könyvének címét.

– Kémia?

– A katalizátorok... – Josie megdörzsölte halántékát. – Ezek olyan anyagok, amelyek felgyorsítják a kémiai reakciót, de közben nem változnak meg. Például amikor van szén-monoxid meg hidrogéngáz, és bedobsz egy kis cinket és króm-oxidot, és akkor... Mi a gond?

– Na, most megértettem, miért voltam én olyan rossz az Orgóban... Reggeliztél?

– Kávét – közölte Josie.

– Az nem reggeli.

– Csak akkor, ha te rohansz, ugye? – szögezte le Josie.

Alex elgondolkodott, mivel kockáztat többet: ha öt perccel többet késik, vagy ha kap egy rossz pontot a Kozmikus Szülőügyi Bíróságtól. Vajon nem bocsánatos bűn, ha egy tizenhét éves nem tud magára kellőképpen gondot viselni kora reggel? Alex inkább tojást, tejet, hússzalonnát vett elő a hűtőből.

– Egyszer döntenem kellett mint bizottsági elnöknek, hogy az elemosztályra küldjenek egy nőt, aki Emerilnek képzelte magát, és a férjét üvöltözve, késsel a kezében kergette körbe, miután berakott fél kiló szalonnát a turmixgépbe.

Josie felnézett a könyvből.

– Tényleg?

– Hidd el, ilyesmit nem tudnék kitalálni. – Alex feltört egy tojást a serpenyőbe. – Amikor megkérdeztem, hogy miért tette bele a turmixgépbe a fél kiló szalonnát, rám nézett, és azt mondta: valószínűleg eltérőek a főzési szokásaink.

Josie felállt az asztal mellől, és a pultnak támaszkodva figyelte tüsténkedő anyját. Alex nem egy konyhatündér; még egy szelet hús megsütése is gondot okoz neki. Arra viszont rendkívül büszke, hogy fejből tudja Sterling összes pizzafutárának és kínai büféjének a számát.

– Lazíts – vetette oda a lányának. – Meg tudom csinálni anélkül, hogy felgyújtánám a házat.

Josie ennek ellenére kivette kezéből a serpenyőt, és szorosan egymás mellé igazította a szalonnacsíkokat.

– Hogyhogy így öltöztél fel? – kérdezte.

Alex a blúzára pillantott, aztán a szoknyájára és magas sarkú cipőjére.

– Miért? – tudakolta gyanakvóan. – Nagyon úgy nézek ki, mint Margaret Thatcher a múlt évezredben?

– Nem, csak... minnek töröd magad ennyire? Senki se fogja tudni, hogy így nézel ki a talár alatt. Akár pizsamanadrág is lehetne rajtad. Vagy a lyukas pulóver, még iskolás korodból, tudod melyik...

– Akár látják, akár nem, akkor is elvárják, hogy... hogy olyan jogászosan öltözzem.

Josie arca kissé elborult, és a tűzhely felé fordulva tevékenykedett némán, mintha Alex rossz választ adott volna. Alex meg a lányát vizsgálta – nézte lerágott körmének félholdját, a füle mögötti szeplőket, a hajában az összevissza futó választékokat. Közben azt a kislányt látta maga előtt, aki hajdanán a bébiszitter ablakában csüngve várta őt napnyugtakor, mert tudta, hogy az anyja akkor jön érte.

– Hát pizsamában még sosem mentem dolgozni – ismerte be. – De az előfordul, hogy bezárom a szobám ajtaját, és lefekszem a padlóra szundizni egy kicsit.

Josie halványan elmosolyodott. Úgy vette anyja vallomását, mint amikor pillangó száll az ember kezére. Ilyenkor az ember moccani sem mer, nemhogy örülni, mert hátha elriasztja a ritka vendéget. De hát még mérföldeket kell ma megtenni, vádlottakat vád alá helyezni, kémiai egyenleteket megoldani... Mire Josie tányérra szedte a sült szalonnadarabokat, a pillanatpillangó már el is röppent.

– Azt még mindig nem értem, hogy nekem miért kell reggeliznem, amikor te nem eszel semmit – morgott Josie.

– Mert egy bizonyos kort el kell érned ahhoz, hogy jogodban

álljon tönkretenni magadat. – Alex a rántottára mutatott. – Ígéred, hogy meg is eszed?

Josie állta a tekintetét.

– Ígérem.

– Akkor én már itt sem vagyok.

Alex felkapta termoszbögréjét a kávéval, s mire kitolatott a garázs-ból, már arra összpontosított, milyen ítéletet kell formába öntenie délután; hány vádemelési ügyet pakolt a törvényszolga a faházba; milyen ügyvédi beadványokra, ellenkérelmekre, tiltakozásokra számíthat, melyek nyomasztó árnyékként vetülnek az íróasztalára péntek délután óta. Gondolatban már fényévekre volt az otthonától, ahol lánya éppen a szemetesbe kotorta a rántottát a serpenyőből anélkül, hogy egy falatot is evett volna belőle.

Josie néha úgy érezte: élete olyan, mint egy szoba, amelynek se ajtaja, se ablaka. Szép tágas, elegáns szoba – a sterlingi középiskola összes tanulója odaadná a fél karját, ha beleköltözhetne –, ugyanakkor fogva tartja, innen nincs menekvés. És vagy azért, mert Josie nem az, aki szeretne lenni, vagy mert éppenséggel olyan, amilyenné senki se akarna válni.

Felemelte az arcát a zuhanyrózsa felé. A vizet olyan forróra állította, hogy vörös foltok keletkeztek a bőrén, a lélegzete is elakadt, az ablak bepárasodott. Tízíg számolt, aztán kiugrott a forró vízszugár alól, és meztelen, vizes testtel a tükör elé állt. Arca vörösen izzott, a haja vastag csíkokban tapadt a vállára. Oldalra fordult, szemügyre vette lapos hasát, egy kicsit be is húzta. Tudta, mit lát Matt, amikor őrá néz, meg azt is, mit Courtney, Maddie, Brady, Haley és Drew – bárcsak saját magát is az ő szemükkel látná... A gond csak az, hogy amikor Josie a tükörbe néz, nem a felszínt látja, hanem ami a bőre alatt van.

Tudta, hogyan kell kinéznie, hogyan kell viselkednie. Hosszú, sötét haját kibontva hordja; divatos ruhát vesz föl, a megfelelő zenét hallgatja. Tetszik neki, ahogy a többi lány rápillant, amikor Courteneytől kölcsönzött sminkjében üldögél az iskolai büfében. Szereti, hogy a tanárok az első órán megtanulták a nevét. Szereti, ahogy a fiúk méregetik, amikor Matt átöleli a derekát, és úgy sétálnak végig az iskola előcsarnokán.

Mindennek ellenére néha arra gondolt: mi volna, ha elárulná titkát a többieknek...? Hogy bizonyos reggeleken nagyon nehéz kikelnie az ágyból és magára kényszerítenie egy tőle idegen mosolyt. Mi lenne, ha bevallaná, hogy úgy érzi, csak egy légvár hercegnője, egy hamisítvány nevet helyette, aki a megfelelő módon adja tovább a pletykákat, aki a megfelelő srácot vonzza magához. Ez csak egy álca, és ez a valaki valójában már el is felejtette, milyen igaznak lenni, igazán létezni... És őszintén megvallva nem is akar rá visszaemlékezni, mert akkor még jobban fáj...

Nincs kinek elmondani. Ha az emberben akár csak felmerül a gondolat, hogy nincs joga a menők, az elismertek és irigyeltek sorába tartozni, akkor már ki is iratkozott onnan. És ami Mattet illeti... Nos, ő ugyanúgy a felszínt látja belőle, és azért bolondul, akárcsak a többiek. A tündérmesében a csinos herceg akkor is szereti választottját, amikor lehull róla az álarc. Bármi lehet alatta, nem számít... És önmagában ettől a lány hercegnővé válik. A középiskola azonban nem éppen egy tündérmese. Őt az tette hercegnővé, hogy Matt-tel jár. Viszont fura, de igaz (ez éppolyan, mint a farkába harapó kígyó): Matt éppen azért jár vele, mert ő a Sterling High egyik hercegnője.

Az anyjának sem vallhat be semmit, hiszen éppen ő mondogatja folyton: attól még senki se szűnik meg bírónak lenni, hogy kilép a bíróság épületéből. Emiatt az anyja nyilvános helyen sosem iszik egy pohár bornál többet, sosem kiabál, és nem is sír. A próba – „próba-idő”, „próbálj meg” jó lenni – azért hülye kifejezés, mert a kísérlet (mondjuk jónak lenni) sose lehet százszázalékosan eredményes. Nem próbálni kell, hanem megtenni, és kész. Így szokták mondani. Amire az anyja a leginkább büszke – Josie iskolai eredményei, a kinézete, hogy a lányát befogadták a „jó társaságba” –, azt nem azért harcolta ki, mert ő maga is annyira vágyott volna rá. Egyszerűen nem mert nem tökéletes lenni.

Josie magára tekert egy törülközőt, és bement a szobájába. Elővett a szekrényből egy farmernadrágot, aztán egymás fölé húzott két hosszú ujjú pamuttrikót, jól kihangsúlyozták domborulatait. A falórára pillantott – ha nem akar elkésni, akkor csipkednie kell magát.

Mielőtt kilépett volna a szobából, megtorpant. Lehuppant az ágyra, és az ágykeret alá nyúlt. Ott volt a tépőzárás szendvicszacskó, gyurmaragasztóval rögzítette a fára. Benne jó néhány Ambien... Az

altatókat egyesével csórta el az anyjától, akinek így nem tűnt fel a dolog. Josie-nak csaknem hat hónapjába került, hogy észrevétlenül begyűjtsön tizenöt tablettát. Úgy gondolta, ha bekapná, és leöblítene két deci vodkával, akkor meglenne a kellő hatás. Nem mintha konkrétan eltervezte volna az öngyilkosságot, mondjuk jövő keddre vagy a hóolvadásra... Inkább afféle mentőövként gondolt a lehetőségre: ha kitudódik az igazság, hogy ki is ő valójában, és mindenki elkotródik a közeléből, akkor logikus, hogy többé ő sem szeretne a saját maga társaságában maradni.

Jól visszanyomkodta a zacskót a rejtkehelyre, és levonult a konyhába, hogy bepakoljon a hátizsákjába. A kémiakönyv még mindig az asztalon feküdt kinyitva – rajta egy hosszú szárú, vörös rózsza.

Matt a sarokban álló hűtőnek támaszkodva várt rá; nyilván a nyitva hagyott garázsajtón át jött be. Mint mindig, feje most is az évszakok színeit és hangulatát idézte: haja a kora ősz rozsdás árnyalatait, szeme a téli ég ragyogó kékjét, mosolya a nyári nap vidámságát. A baseballsapkát fordítva hordta; vastag pamuttrikója fölött hokimez feszült. A pamuttrikót Josie egyszer ellopta tőle, és egy teljes hónapon át a fehérneműs fiókjában rejtegette, hogy – szükség esetén – elővehesse, és érezze a fiú illatát.

– Még mindig ki vagy akadva...? – kérdezte Matt.

Josie kis tétovázás után szólalt meg:

– Nem én dühöngtem...

Matt ellökte magát a hűtőtől, és odalépett a lányhoz. Átkarolta a derekát. Jobb orcáján az a gödröcske...! A látványtól Josie máris megenyhült.

– Nem arról van szó, hogy nem akartalak látni. Tényleg tanulnom kellett.

Matt elsimította Josie arcából a haját, és megcsókolta a lányt, aki előző este éppen emiatt nem akarta, hogy a fiú átjöjjön. Amikor együtt voltak, Josie mindig úgy érezte, menten elpárolog. Néha, amikor Matt megérintette, elképzelte, hogy egyszer csak kis gőzfelhővé válik, és elillan a levegőbe.

Mattnek juharszirupíze volt, és a bűnbánat is lerítt róla.

– Egyedül a te hibád, tudod? – jegyezte meg. – Nem lennék dühöngő örült, ha nem szeretnék ennyire.

Ebben a pillanatban Josie nem gondolt a szobájában eldugott tab-

lettákra, meg arra sem, hogyan szokott zokogni a zuhany alatt. Semmi más nem volt a fejében, csak az, hogy milyen jó érzés, ha az embert imádják. Szerencsés vagyok, gondolta, és a szó ezüstösen visszhangzott benne: szerencsés, szerencsés, szerencsés...

Patrick Ducharme, a sterlingi rendőrkapitányság egyetlen nyomozója az öltöző belső padján ücsörgött, és a reggeli járőrök évődését hallgatta. Egy kissé elhízott fiút cukkoltak.

– Hé, Fisher! – mondta Eddie Odenkirk. – Most akkor te fogsz szülni, vagy a feleséged?

A többiek felröhögtek. Patrick megsajnálta a kölyköt.

– Korán van még, Eddie – torkolta le a főkolompost. – Nem tudnál legalább addig várni, amíg mindenki meg nem itta a reggeli kávéját?

– Én várnék, kapitány – nevetett Eddie –, de nekem úgy tűnik, Fisher már mind befalta a fánkot, és... Hú, mi a fene az ott?

Patrick követte Eddie pillantását – az ő lábára irányult. Ami azt illeti, általában nem öltözött együtt a járőrökkel, de ma reggel nem kocsival jött, hanem bekocogott a kapitányságra, hogy ledolgozza valamennyire a hétvége túl jól sikerült étkezéseit. Szombat–vasárnap Maine-ben járt a lánynál, aki rabul ejtette a szívét. Az illető hölgy, Tara Frost öt és fél éves: a keresztlánya. Az anyja, Nina, Patrick legelső barátnője volt. Ezen a szerelmen még mindig nem tette túl magát, és talán már soha nem is fogja, bár Nina egészen jól bírta nélküle. A hétvége folyamán Patrick szántszándékkal elvesztett ezernyi játszmat; vég nélkül lovagoltatta Tarát a hátán, és – ez volt a legnagyobb hiba, amit elkövetett – megengedte a kislánynak, hogy vadrózsaszínűre lakkozza a lábkörmeit. A lakkot persze elfelejtették lemosni.

A lábára pillantott, és azonnal begörbítette ujjait.

– A csajok szerint ez nagyon szexi – morogta, miközben a hét másik férfi azon küzdött, hogy ne röhögjön szembe egy rangban felettük állót. Patrick felvette a zokniját, bebújt a papucscipőjébe, és kezében a nyakkendőjével kísétált az öltözőből. Egy... kettő... három – számolt magában. És mire a háromhoz ért, a röhögés ki is tört odabent, a folyosón is jól lehetett hallani.

Az irodába lépő Patrick bezárta az ajtót, és a hátsó falon lévő kis tükörbe pillantott. Fekete haja még nedves volt a zuhanyozástól, arca

kipirult a futás miatt. Nyakkendőjét a gallér alá igazította, majd leült az íróasztalhoz.

Hetvenkét e-mail gyűlt össze a hétvégén. Ha ötvennél több jön, az általában azzal jár, hogy egész héten legalább este nyolcig bennragad a munkahelyén. Elkezdte végigbogarászni az üzeneteket, közben jegyzetelte a teendőit – az ördögi lista sose lett rövidebb, akármilyen keményen dolgozott is.

Ma az állami laborba kellett leszállítania némi drogot – nem nagy ügy, leszámítva, hogy négy teljes órát elfecsérel miatta. A nemierőszak-ügy a végkifejletéhez közeledett: a gazfickót azonosították egy főiskolai évkönyv alapján, és a vallomása már írásos formában várta, hogy az ügyész asztalára kerülhessen. Előkerült a fickó mobiltelefonja, korábban egy kocsiból lopta el egy hajléktalan. A labor igazolta, hogy a gyanúsított véryomait találták meg egy ékszerbolti betörés helyszínén, megvolt a bíróságon a vádemelési meghallgatás, ahol persze mindent tagadott. Aztán itt az első új ügy mára: tárcalopás. A hitelkártyákat már használták is, eszerint van nyom, amin elindulhat.

Mint kisvárosi nyomozónak, Patricknek folyton párhuzamosan kellett intézkednie. Nem úgy, mint a városi ügyosztályokon dolgozó kollégáknak, akiknek teljes huszonnégy órájuk volt egy-egy ügyre, mielőtt kijelenthették, hogy kihűlt a nyom, Patricknek egyszerre kellett mindennel foglalkoznia, ami csak az asztalára került. Szó se lehetett arról, hogy válogasson, és csak a legérdekesebb ügyekre vesse rá magát. Nem volt túl izgalmas mondjuk egy olyan csekkhamisításon dolgozni, ami kétszáz dollárt hozott az elkövetőnek, viszont az adófizetőknek ötször annyiba kerül, hogy Patrick egy hétig foglalkozzon vele. Ám valahányszor arra gondolt, hogy „a fenébe is, ez az ügy se túl húsba vágó”, mindig szembetalálta magát az áldozatokkal: a hisztérikus anyával, akinek ellopták a tárcáját; a kirabolt idős házaspárral, akik az ékszerboltot azért üzemeltették, mert nem volt nyugdíjuk; vagy a kiborult professzorral, akinek jól csengő nevével visszaélt egy szélhámos. Patrick tudta, hogy az áldozatok pont annyira reménykednek, mint amennyire ő komolyan veszi őket, amennyire azonosulni tud velük. Ha ő nincs benne száz százalékgig, ha nem ad magából annyit, amennyit csak tud, akkor az áldozat örökre áldozat marad. Patricknek sikerült is eddig minden egyes ügyét megoldania, amióta csak a sterlingi kapitányság kötelékéhez csatlakozott.

És mégis...

Amikor Patrick egyedül feküdt az ágyban, és hagyta, hogy gondolatai saját élete körül kalandozzanak, sosem a sikerek jutottak eszébe, hanem inkább a megoldott ügyekben rejlő kudarcokra emlékezett. Amikor körbejárt egy feldúlt fészert, vagy megtalálta az ellopott autót kibelevé, összetörve az erdőben, vagy zsebkendőt nyújtott a randiján megerősakolt, zokogó lánynak, mindig úgy érezte, későn érkezett. Nyomozó volt, de valójában sose kellett nyomoznia. A tény, a bizonyíték mindig az ölébe hullott, mint megannyi széttört, megtiport ételszilánk.

Március első meleg napja volt, amikor az ember elhiszi, hogy a hó inkább hamar, és nem csak nagy sokára fog elolvadni, és hogy a június már nincs is olyan messze. Josie a diákparkolóban ücsörgött Matt Saabjának orrán, s arra gondolt, hogy a nyár már közelebb van, mint az idei iskolakezdés. És hogy három hónap csupán, s hivatalosan is a legfelsőbb osztályba léphet.

Matt mellette ülve a szélvédőnek dőlt, arcát a nap felé fordította.

– Lógjunk a suliból – javasolta –, túl szép az idő ahhoz, hogy egész nap benn kuksoljunk.

– Ha lógsz, akkor a kispadon fogsz kikötni...

A hokibajnokság délután kezdődik, Matt jobbszélsőt játszik. A Sterling nyert tavaly, s most megint erre számított mindenki.

– Jössz, ugye... – Matt ezt tulajdonképpen nem is kérdezte, inkább leszögezte.

– Fogsz gólt lőni?

Matt elvigyorodott, s magához húzta a lányt.

– Hát nem lövök mindig...? – vágott vissza, de már nem a hokiról beszélt.

Josie érezte, hogy elpirul.

Aztán mintha valami záporozna a hátára. Felültek mindketten, s Brady Pryce-t, a focistát látták, aki kéz a kézben jött Haley Weaverrel, a baseballkirálynővel. Haley megint rájuk szórt egy marék aprót – Sterling sportolói mindig így kívánnak egymásnak jó szerencsét.

– Ne hagyd magad, Royston! – szólt oda Brady.

A matektanáruk is feltűnt a parkolóban, kezében kopott, fekete bőrtáskájával és egy kávéstermoszal.

– Helló, Mr. McCabe – kiáltott oda neki Matt. – Hogy sikerült a pénteki teszt?

– Szerencse, Mr. Royston, hogy van másféle tehetsége, amire támaszkodhat – felelte a tanár, és a zsebébe nyúlt. Josie-ra kacsintott, és feldobta a pénzméket a levegőbe: úgy hullottak alá a lány vállára, mint a konfetti. Mint az égből elszabadult kis csillagok.

Naná, nem meglepő..., gondolta Alex, miközben kiborított táskájának tartalmát gyömöszölte vissza. Reggel táskát váltott, s emiatt ott-hon hagyta a hátsó személyzeti bejárat kulcsát. Hiába nyomta meg a csengőt már legalább századszorra, senki nem jött, hogy beengedje.

– A fenébe – motyogta, miközben óvatosan a tócsákat kerülgette krokodilbőr magas sarkújában. A hátsó bejáratnak az a nagy előnye, hogy normális esetben nincs effélének kitéve. Most át kell vágnia a hivatali szárnyon, hogy a szobájába jusson, és kis szerencsével nem fog elkésni a tárgyalóteremből sem.

Bár vagy húszan sorakoztak a főbejáratnál kihelyezett terelőszalagok között, a biztonságiak rögtön felismerték – nem hiába, hogy már hat hónapja itt dolgozik –, és integettek neki, hogy kerülje meg a sort. A kulcs, a termosz a kezében, meg a jó ég tudja, még micsoda a táskájában persze bekapcsolta a fémdetektor riasztóját.

Emiatt minden pillantás rászegeződött, mintha a sötétben csak órá vetülne a reflektorfény. Nyakát behúzta, sietni kezdett a csúszós kőpadlón, és majdnem elvesztette az egyensúlyát. Mielőtt azonban hanyatt esett volna, egy tömzsi pasas elkapta.

– Hé, szivi – mondta vigyorogva –, bírom a cipődet!

Alex válasz nélkül kirántotta a karját, és a szobája felé vette az irányt. Itt nincs még egy bíró, akinek ilyesmivel kéne szembesülnie. Wagner bíró rendes fickó, de az arca olyan, mint egy poshadt sütőtök, jóval halloween után. Gerhardt bírónak – szintén a női nemhez tartozik – pedig öregebb blúzai vannak, mint Alex. Amikor először jött a bíróságra, úgy vélte, jó, hogy viszonylag fiatal és valamennyire vonzó nő – mert ez is a sztereotípiákat gyengíti –, ám az ilyen reggeleken, mint a mostani, már nem volt olyan biztos benne.

A szobában lecsapta a táskát, magára rántotta a talárt, és még maradt is öt perce, hogy megigya a kávé, és közben átnézze a kiosztott ügyek jegyzékét. Minden ügynek megvolt a dossziéja – a visszaesők-

nek több is, összegumizva. A kemény fedél belsejében olykor üzenő-cédulák várták: a bírók néha így üzentek egymásnak egy-egy ügyvel kapcsolatban. Alex kinyitotta az egyik dossziét, és talált benne egy cetlit, rajta egy pálcikaemberke, a feje előtt rács. Gerhardt bírónő jelezte, hogy ez volt az elkövető utolsó dobása, legközelebb nem úszhatja meg a börtönt.

Alex megnyomta a csengőt, hogy tudassa a törvényszolgálával, készen áll, és várta, hogy felhangozzék kintről a szokásos mondat: „Álljanak fel, ma Alexandra Cormier bírónő elnököl.” A tárgyalóterembe menet Alex mindig úgy érezte, mintha egy Broadway-bemutatón kéne színpadra lépnie, még hozzá első alkalommal. Az ember hiába tudja, hogy ott ülnek, hogy mindenki bámulni fogja – ettől még elkerülhetetlen az a pillanat, mikor hirtelen megáll benne az ütő: ezek mind miattam vannak itt...

Alex gyorsan fellépett a pulpitusra, és helyet foglalt. Hetven védelési ügyet osztottak ki neki, a tárgyalóterem ennek megfelelően dugig megtelt. Szólították az első gyanúsítottat, aki lesütött szemmel sietett a helyére.

– Mr. O’Reilly – kezdte Alex, és amikor a férfi viszonozta a pillantását, rájött, hogy ez a pasas kapta el a bejáratnál. Látszott rajta, hogy kissé kínosan érzi magát, mert rájött, kinek tette a szépet. – Maga segített nekem reggel, ugye?

A férfi nyelt egyet.

– Igen, bírónő.

– Mr. O’Reilly, ha tudta volna, hogy bíró vagyok, mondta volna, hogy „hé, szivi, bírom a cipődet”?

A vádlott a saját cipőjét bámulta, és vívódott, hogy őszinte legyen, vagy inkább udvarias.

– Igen, bírónő – szólalt meg végül. – Tényleg nagyon klassz cipője van...

Az egész terem elcsöndesedett, várták, mi lesz a bírónő válasza erre. Alex szélesen elmosolyodott.

– Mr. O’Reilly – mondta –, ebben teljesen egyetértünk.

Lacy Houghton áthajolt az ágy rácsa fölött, és egészen a pityergő páciens arca fölé hajolt.

– Meg tudja csinálni – mondta határozottan. – És meg is fogja...

Tizenhat órányi vajúdas után mindnyájan ki voltak merülve – Lacy, a páciens meg a jövőendő apuka, aki most, éjfél után kezdett ráébredni lassan, hogy ő teljesen fölösleges, és hogy a felesége sokkal jobban rá van szorulva a szülésznőre, mint őrá.

– Legyen szíves Janine mögé állni – utasította Lacy – és átfogni őt hátulról. Janine, maga nézzen rám, és nyomjon megint egy jó nagyot!

A nő összeszorította a fogát, és nyomott, ahogy bírt. Már szinte önmagát is elvesztette a nagy igyekezetben, hogy valaki másnak adjon életet. Lacy lehajolt, és megtapintotta a baba feje búbját. Óvatosan visszatolta róla a szülőcsatorna kifeszülő izomgyűrűjét, gyorsan eligazította a köldökzsinórt, miközben végig az anya szemébe nézett.

– A következő húsz másodpercben a maga babája lesz a Föld legújabb lakója – jelentette ki. – Szeretne megismerkedni vele?

A válasz még egy nyomás volt. A baba pedig a megfeszülő akarat hullámhegyén át lilás-nyálkás testtel kicsusszant a világra. Lacy gyorsan az anya karjába tette, hogy amikor először életében felsír, máris megkapja a vigasztalást.

Lacy páciense megint zokogni kezdett – bár e sírás egészen más-képp hangzott, hogy a fájdalom felhangjai már nem vegyültek bele. Az újdonsült szülőpáros összehajolt a kicsi fölött, szoros kört alkottak hárman. Lacy hátrébb lépve nézte őket. Egy szülésznőnek még a megszületést követően is sok a dolga, de ő most megállt egy kicsit, hogy megpillanthassa az új jövevény szemét. Amikor a szülők azt veszik észre, hogy jó, a baba állta pont olyan, mint a nagynénié, vagy hogy az orra a nagypapát idézi, akkor Lacy mindig csak a bölcsességgel és békével eltelt csecsemőtekintetet figyelte – a gyerek ilyenkor még nem más, mint négy kiló szintiszta remény. Lacy szemében az újszülöttek apró kis Buddhák, isteni minőséggel telve. Ez azonban nem tartott soká. Amikor Lacy ugyanazt a gyereket egy hét múlva a szokásos felülvizsgálaton látta, már nem volt más, csak egy átlagos – bár miniatűr – emberke. A szentség valahogy eltűnik belőlük, gondolta Lacy, és nem győzött minden alkalommal csodálkozni, vajon hová.

Amikor anyja még a város másik felében segített világra hozni a New Hampshire-i Sterling legifjabb lakóját, Peter Houghton otthon ébredezett. Az apja munkába menet bekopogott az ajtón – ez volt Peter ébresztőórája. Odalent várja egy tálka meg egy doboz müzli a kony-

haasztalon – az anyja még ezt sem felejtette el éjjel kettőkor, amikor indulnia kellett a kórházba. Lesz majd egy üzenet is tőle, hogy legyen jó napja az iskolában – mintha ez olyan egyszerű volna...

Peter ledobta magáról a takarót. Az asztalához ment, és ahogy volt, pizsamanadrágban leült internetezni.

Csak elmosódottan látta az üzenetet a képernyőn. A szemüvegtok-jáért nyúlt, amit a számítógép mellett tartott. Ahogy feltette a szemüveget, a tokot ráejtette a klaviatúrára – mert hirtelen meglátta... Pedig remélte, sose fogja újra látni.

Peter gyorsan lenyomta a control-alt-delete billentyűtriót a gép újraindításához, de még akkor is maga előtt látta a képet, amikor a monitor elsötétült. Még akkor is látta, amikor becsukta a szemét, és sírva fakadt.

Egy Sterling méretű városban mindenki ismer mindenkit, amióta csak az eszt tudja. Egyrészt van ebben valami megnyugtató, mint a nagycsaládos létezésben: olykor imádjuk a rokonainkat, olykor fújunk egymásra. Másrészt kínos is lehet – mint most Josie-nak, hogy az iskolai büfében Natalie Zlenko mögé állt be, aki harcos lesbikus. Még régen, második korukban Natalie áthívta Josie-t játszani hozzájuk, s rávette őt, hogy fiú módra pisiljenek a ház előtti gyepre. „Mégis mi a csudáért csináltad?” – korholta az anyja, amikor érte jövet éppen meglátta, ahogy ott terpesztettek meztelen popsival a nárciszok fölöött. Még most, egy évtizeddel később se tudott Josie anélkül ránézni a tüskehajú Natalie-ra, akinek folyton ott lógott egy fényképezőgép a nyakában, hogy eszébe ne jusson a dolog, és az, hogy vajon Natalie-nak is eszébe jut-e.

Josie mögött Courtney Ignatio állt, a Sterling High alfanősténye. Mézszőke haja selyemként simult a vállára; farmer csípőnadrágját Fred Segaltól rendelték postán. Courtney-nak seregnyi hasonmása akadt, akik mind őt utánozták. Courtney tálcáján egy üveg ásványvíz és egy banán, Josie-én egy tál sült krumpli. Kezdődtek a délutáni órák, és ahogy az anyja megjósolta: Josie már farkaséhes volt.

– Hé – szólalt meg Courtney elég hangosan ahhoz, hogy Natalie is meghallja –, megmondanád annak a „vagitáriánusnak”, hogy álljon kicsit félre?

Natalie elvörösödött, a salátabár üvegének lapulva elengedte őket. Josie és Courtney fizettek, és átvágtak az étkezőrészen.

Valahányszor Josie betette ide a lábát, mindig úgy érezte magát, mint egy kutató az esőerdőben. Van itt mindenféle állatfaj: a könyvmolyok, akik a jegyzeteik fölött matekos vicceket osztanak meg egymással röhögcsélve, olyanokat, amilyeneket mások hallani sem akarnak. Mögöttük a „művészek”, akik fahéjas cigiket szívnak a sulis mögött, a futópályánál, a könyvek margóját pedig erotikus képregényszerűségekkel firkálják tele. A salátáspult mellett tanyáznak a tojásfejúek, akik feketekávét isznak, és a buszra várnak, hogy átvigye őket a harmadik városba, a műszaki főiskolára, ahol a délutáni óráikat töltik. Aztán vannak a drogosok, akik már reggel kilenckor pörögnek. Olyan kakukktojások is akadnak, mint Natalie és Angela Phlug, akik azért keresik egymás társaságát, mert az övéket senki más nem keresi.

Aztán ott van Josie bandája. Két asztalt foglaltak el – nem mintha olyan sokan lettek volna, de az egójuk annál nagyobb: Emma, Maddie, Haley, John, Brady, Trey, Drew. Josie még emlékezett rá, hogy kezdetben, amikor elkezdett mászkálni velük, rendszeresen összekeverte a neveket. Annyira egyformának látszottak.

Valahogy egyformák is voltak – a fiúk rozsdabarna hokimezben feszítettek, a sapkát fordítva hordták; szőkés hajuk elől úgy meredezett a pánt fölött, mint egy kis lángnyelv. A lányok Courtney kiköpött hasonmásai voltak, amiben sok munka rejlett. Josie feltűnés nélkül vegyülhetett közéjük, mert ő is éppen olyan volt, mint Courtney. A haja tükörfényes-egyenesre szárítva, cipősarka nyolc centi magas, pedig még hó volt odakint. Minél inkább hasonlított hozzájuk külsőleg, annál könnyebb volt elfeledkezni a tényről, hogy valójában sosem volt biztos abban, ki is ő valójában, és hogy mit érez.

– Hahó – mondta Maddie, mikor Courtney leült mellé.

– Hahó.

– Hallottál Fiona Kierlandról?

Courtney szeme felcsillant; a pletyka legalább olyan jó pörgetőszernek bizonyul, mint bármilyen drog.

– Az, akinek nagyon nem egyforma a két melle?

– Nem, az a végzős Fiona. Én az első Fionáról beszélek.

– Arról, aki az allergiája miatt mindig egy doboz zsepivel mászkál?
– jegyezte meg Josie, miközben leült az asztalhoz.

– Vagy másért – felelte Haley. – Egyet találhattok, hogy kit küldtek gyógykezelésre kokainszippantásért...

– Na, ki vele...!

– És ez még nem minden – tódította Emma. – A szert a bibliakör vezetőjétől kapta, akihez sulis után jár.

– Ó, te jó ég – mondta Courtney.

– Pontosan.

– Hali! – Matt ült le Josie mellé. – Mi tartott ilyen soká?

Josie felé fordult. Az asztalvégen a fiúk a szívószál papírját apró, fúvócsőtteleknek való galacsinná göngyölgették, és a tavaszi sielésről cseréltek eszmét.

– Szerinted meddig lesz nyitva a félcső a boardozóknak a Sunapeen? – tette fel a kérdést John, és a fúvócsőnek használt szívószállal galacsint lőtt egy fiú felé, aki az asztalra dőlve szunyókált.

A fiú tavaly együtt járt Josie-val jelbeszédszakkörre, és ő sem volt még végzős, csakúgy, mint Josie. Csontos, fehér karja-lába szanaszét állt, mint egy bogáré, és a szája tátva maradt, úgy hortyogott.

– Elhibáztad, lúzer – jegyezte meg Drew. – Ha a Sunapee lezár, a Killington még mindig jó. Ott van hó, egészen augusztusig. – Az ő galacsinja a fiú hajában landolt.

Derek. Dereknek hívják a srácot.

Matt Josie sült krumplijára pillantott.

– Ugye nem gondolod komolyan, hogy ezt megeszed?

– Haláléhes vagyok.

Matt belecsípett a lány kivillanó derekába a csípőcsont fölött – félig évődve, félig kritikai éllel. Josie a tányérjára pillantott. Egy perce még aranybarnának és mennyei illatúnak találta az ételt, most már csak a zsírpacnikat látta a papírtányéron.

Matt felmarkolt a krumpliból, a többit meg Drew elé tolt, akinek újabb galacsinja az alvó fiú szájában landolt. Derek hirtelen tüszögve, köpködve felriadt.

– Király! – Drew és John pacsiztak egyet.

Derek beleköpött a szalvétájába, és vadul dörgölte a száját. Körbepillantva ellenőrizte, figyelik-e még. Josie-nak hirtelen eszébe jutott az egyik jel, amit a szakkörön tanultak.

Többnyire el is felejtette ezeket a szimbólumokat, amint levizgázott belőle. Az összezárt ököl a szív fölé téve azt jelenti, bocsánat.

Matt Josie-hoz hajolt, és megcsókolta a nyakát.

– Na, akkor menjünk innen. – Talpra húzta Josie-t, aztán a barátai felé fordult. Később találkozunk – mondta.

A Sterling High tornaterme a második emeleten van; alá eredetileg uszodát terveztek, de az építkezés során nem kapták meg rá az engedélyt, így a helyette elkészült három osztályteremben állandóan csattogás és dübörgés visszhangzott. Michael Beach és legjobb barátja – mindketten elsősök – a kosárpálya szélén ülve figyelték, ahogy tornatanáruk már vagy századszor mutatja be a labdavezetés technikáját. Teljesen fölöslegesen – ebben az osztályban a kölykök vagy nagyon messze voltak Noah Jamestől, vagy már tudtak kosarazni. Vagy olyanok voltak, mint Michael és Justin, akik ugyan mindent tudtak Elviről, de a „hazafutás” nekik nem sportkifejezés, hanem tényleges tevékenység az iskola végeztével, ha nem akartak a fehéreneműjüknél föllógatva egy fogason kikötni. Most is csak ücsörögtek, és hallgatták Spears edző teremcipőjének földöntúli nyiszorgását, amint a férfi a pálya egyik végéből átszáguldott a másikba.

– Fogadjunk tíz dollárba, hogy én lennék az utolsó, akit beválogatnának egy csapatba – mormogta Justin.

– Bárcsak megúszhatnánk ezt az órát valahogy – kesergett Michael.

– Mondjuk, kitorne a tűzriadó.

Justin vigyorgott.

– Vagy egy földrengés...

– Monszun...

– Sáskavész!

– Terrortámadás!

A tornacipők nyiszorgása abbamaradt. Spears edző karba tett kézzel bámult le rájuk.

– Megmondanátok nekem, mi olyan vicces a kosárlabdában?

Michael Justinra pillantott, aztán fel az edzőre.

– Hát, semmi az égvilágon – felelte.

Zuhanyozás után Lacy Houghton készített magának egy csésze zöld teát, és nagy lelki békében sétálgatott a házában. Amikor még

a gyerekek kicsik voltak, és Lacyt a munka és a családi élet maga alá gyűrte, Lewis megkérdezte, mit tegyen, hogy a dolgok jobban menjenek – tekintve férje foglalkozását, ezt Lacy eléggé viccesnek találta. A férfi ugyanis a Sterling College professzoraként a boldogság közgazdaságtanát oktatta. Igen, valódi kutatási terület volt, és igen, ennek ő valódi szaktekintélye. Szemináriumot vezetett, cikkeket írt, interjút adott a CNN-nek arról, hogyan mérhető anyagilag az élvezetek és a szerencsés fordulatok hatása. Mégis – a professzor teljesen tanácstalan volt, amikor megpróbálta kitalálni, vajon minek örülne Lacy. Szeretne elmenni valami jó helyre vacsorázni? Pedikűröztesen? Szunyókáljon egyet délután? Amikor Lacy közölte, mire vágyik, a férje nem értette. Lacy azt mondta, szeretne egyedül lenni a saját házában, úgy, hogy senki nincs otthon, és éppen sürgős dolga sincs.

Lacy benyitott Peter szobájába, és lerakta bögréjét a fehérenműs szekrényre, hogy beágyazhasson. „Mi a csudának kell beágyazni? – szokta Peter mondogatni, amikor az anyja megpróbálja rávenni, csinálja meg saját maga. – Pár óra múlva úgymint megint vehetem elő.”

Lacy általában nem szokott bejönni Peter szobájába fia távollétében. Talán ezért érezte, hogy valami nem stimmel. Mintha valami fontos hiányozna. Először arra gondolt, talán Peter távollététől olyan furcsán üres a szoba, de aztán rájött, hogy a számítógép az oka – most ki volt kapcsolva. Hiányzott a zöld képernyővédő a monitorról, meg a gép állandó zümmögése.

Feszésre húzta a lepedőt, beszorította a sarkoknál, majd szétterítette az ágytakarót, és felrázta a párnákat. Aztán a küszöbön állva visszanézett, és mosolygott: a szobát tökéletesnek látta.

Zoe Patterson eltűnődött, hogy vajon milyen lehet egy fogszabályzós sráccal csókolózni. Nem mintha ez a lehetőség fennállt volna a közeljövőben, de úgy vélte, jobb az ilyesmit előre végiggondolni, semhogy a dolog váratlanul érje. Valójában azt is végig kellett gondolnia, hogy egyáltalán milyen lehet csókolózni egy sráccal, aki nem feltétlenül problémás fogászattal – mint ő maga. Őszintén – van-e jobb alkalom ilyesmin agyalni, mint egy hülye matekóra?

Mr. McCabe, aki az algebra virtuózának, afféle matekos sztárnak tekintette magát, éppen a napi viccadagját adta elő.

– Szóval két srác áll sorban az ebédlőben, az egyik odafordul a

másikhoz, és így szól: „Nincs pénzem, most mit csináljak?” A barátja így válaszol: „ $2x + 5$.”

Zoe felnézett az órára, és nem figyelt a poénra. A mutatóval együtt számolta a másodperceket, míg 9:50 nem lett. Akkor felpattant, és átadta Mr. McCabe-nek a kikérőjét.

– Ó, a paradontológia... – olvasta a tanár fennhangon. – Nos, vigyázzon, ne hagyja, Ms. Patterson, hogy teljesen összedrótozzák a száját. Szóval ott tartottunk, hogy...

Zoe felkapta a hátizsákját, és kivonult a teremből. Anyja az iskola előtt várja tíz órakor. Minthogy parkolni alig lehet, jobb, ha az út szélén várakozik, és beugrik a kocsiba. Mivel még zajlottak az órák, a folyosó kihalt volt, és üresen visszhangzott a léptei nyomán. Mintha egy bálna hasában járkálna. Zoe került egyet az iskolatitkári iroda felé, hogy kiírja magát a táblán, aztán majdnem fellökött egy kissrácot, ahogy kifelé igyekezett az épületből.

Jó idő volt odakint, kicipzározta a dzsekijét, és a nyárra meg a foci-táborra gondolt. Meg hogy milyen lesz, ha végre (és végleg!) eltávolítják a fogszabályozóját. Ha az ember megcsókol egy fogszabályozó nélküli srácot, mondjuk nagyon erősen, akkor felsértheti vajon a másik fogínyét? Valami azt súgta Zoénak, hogy ha miatta vérezne a srác, legközelebb öneki nem lenne kedve hozzá... De mi van, ha a srácnak is van szabályozója, mint annak a chicagói szőkének, aki most költözött ide, és előtte ül az angolórán? Nem mintha tetszene neki, vagy efféle, bár amikor a srác hátrafordult, hogy visszaadja a házifeladat-lapját, akkor egy hajszállal hosszabb ideig tartotta, mint okvetlen szükséges lett volna... Akkor összeragadnának a foguknál, és be kéne vinni őket a kórházba sürgősségi ellátásra? Totál ciki lenne...

Zoe végigfutott nyelve hegyével a fémcsín dudorain. Talán átmene-tileg beléphetne egy apácarendbe...

Felsőhajtott, és az út széléről kérelme a kocsisort, hogy jön-e már az anyja zöld Explorere. Ekkor valami robbanásfélét hallott.

Patrick a piros lámpánál ücsörgött „Police” felirat nélküli rendőrségi kocsijában, és várta, hogy felkanyarodhasson az autóútra. Mellette, az utasülésen egy papírzacskó hevert, benne egy adag kokain. A díler, akit az iskola előtt kaptak el, bevallotta, hogy milyen anyag, neki most mégis fél napját rá kell áldoznia, hogy elvigye a bűnjelet

a hivatalos laborba, ahol egy fehér köpenyes közli majd vele, amit már amúgy is tud. A rendőrségi rádió hangerősítő gombjával babrált éppen, mikor elcsípte a hírt, hogy a középiskolához kirendelték a tűzserészeket, mert robbanás történt. Talán csak a bojler... Elég öreg épületben van az iskola ahhoz, hogy efféle történjen. Megpróbált visszaemlékezni, hol is van a kazánház az iskolában, s remélte, hogy senki sem sérült meg. Lövések dördültek...

A lámpa zöldre váltott, de Patrick nem lépett a gázra. Fegyver a Sterlingben...? Ez annyira furcsán hangzott, hogy csak a rádióra tudott figyelni, hátha többet megtud.

A középiskolában... a Sterling High-ban...

A diszpécser hangja hadarósabb lett. Patrick visszafordult a kocsi felé, és villogóját bekapcsolva az iskola felé vette az irányt. Más hangok is jöttek már a recsegő rádióról: rendőrtisztek adták meg pozíciójukat a városban; az ügyeletes irányító megpróbálta beosztani az embereket, és segítséget kért a szomszédos Lebanon és Hanover városokból. A zajok összekeveredtek, s a hangzavarban semmit se lehetett tisztán kivenni.

– Ezres hívás – jött a rádióról. Ezres hívás...

Patrick nyomozói pályája során csak kétszer hallott ezres hívást. Először Maine-ben, ahol egy bekattant apa túsul ejtett egy rendőrt. Másodszor Sterlingben, egy feltételezett bankrablás során, amelyről aztán kiderült, hogy hamis riasztás volt. Az ezres hívás azt jelentette, hogy mindenki azonnal szálljon le a rádióról, és hagyja szabadon a frekvenciát a diszpécser számára. Azt jelentette, hogy amiről most szó van, az nem rendőrségi rutinjelzés.

Hanem élet-halál kérdése.

Káosz mindenütt. A diákok kifelé özönlöttek az iskolából, közben rátapostak a sérültekre. Egy fiú kézzel írt táblát tartott egy emeleti ablakban „Segítség!” felirattal. Két lány egymást átölelve zokogott. A káosz része volt a rózsaszínné fakult vér a havon; a rohagáló szülőök, akik elveszett gyermekeik nevét sikoltozták. A káosz része volt az arcokba meredő tévékamera. Az, hogy nem volt elég mentőautó, nem volt elég rendőr, és nem mondta meg senki, most mégis mit kéne csinálni, amikor a világ egy jól ismert része atomjaira hullott.

Patrick félig felhajtott a járdára, kipattant, és előkapta golyóálló

mellényét a csomagtartóból. Adrenalin szintje az egekbe szökött már, amitől a periférikus látása kissé hullámzott, de összes érzéke kiélesedett. A zűrzavar közepén ott állt O'Rourke parancsnok egy megafonnal a kezében.

– Nem tudjuk, mi történt – vetette oda Patricknek.

– Az SE már úton van.

Patricket csöppet sem érdekelt a speciális egység. Mire ideérnek a kommandósok, addigra még száz lövés eldördülhet, és akár meg is halhat egy gyerek. Elővette a fegyverét.

– Bemegyek.

– Egy frászt mész. Nincs benne az eljárásrendben.

– Szarok rá, mi van benne – vágott vissza Patrick indulatosan.

– Majd legfeljebb kirúgysz utána.

Ahogy felrohant a főlépcsőn, halványan érezte, hogy két másik járőr jön mögötte, akik szintén semmibe vették a főnököt. Fölréve utasította őket, hogy induljanak jobbra és balra a folyosókon, ő maga belökte a dupla lengőajtót középen, és átpasszírozta magát a kifelé igyekvő, lökdösődő diákokon. A tűzjelző olyan hangosan sivított, hogy Patrick alig hallotta a lövéseket. Megragadta egy mellette tülekedő fiú kabátját.

– Ki az? – ordított rá. – Ki lövöldözik?

A fiú némán rázta a fejét, és kitépte magát a kezéből. Patrick utána pillantva látta, ahogy kétségbeesve rohan az ajtó felé, kilöki, és kiér a napfényre.

A diákok úgy folyták körbe, mintha kődarab volna a patakmederben. Füst kavargott, csípte a szemét. Patrick megint gyors fegyverropogást hallott, s erőnek erejével fékezte magát, hogy ne kezdjen el arrafelé rohanni.

– Hányan vannak...? – kiabált rá egy elszaladó lányra.

– Nem... nem tudom...

A mellette futó fiú lassított, megfordult, s Patrickre nézett tétovázva, hogy megálljon-e segíteni, vagy inkább rohanjon tovább és nélkül, hogy végre kikeveredjen ebből a pokolból.

– Egy fiú... lő mindenkire...

Ennyi elég is volt. Patrick továbbküzdötte magát előre, mint egy felfelé úszó lazac a folyóban. A földön papírlapok, füzetek heverték szanaszét; sarka alatt töltényhüvelyek gördültek. A lövések helyen-

ként leverték a mennyezetet, és a kövön heverő, kicsavarodott testeket finom porral borította be. Patrick igyekezett nem odafigyelni semmire, s eddigi összes szakmai rutinját félredobva szinte vakon haladt előre. Elfutott olyan zárt ajtók mellett, amelyek a gazembert rejtették a szeme elől, nem kutatta át a szobákat, amelyeket át kellett volna – ehelyett előretartott fegyverrel és torkában dobogó szívvel ment tovább rendületlenül. Később már vissza tudott idézni olyan részleteket, amelyeket a pillanat hevében szinte nem is fogott fel: a fűtércsöveken lazán lógott a szigetelés, mert a gyerekek feltépték, búvóhelyet kerestek mögötte; cipők hevertek szanaszét, melyekből tulajdonosaik szó szerint kiugrottak. A biológiaterem előtt, a padlózaton kísérteties „műtethely”: a diákok külön feladat keretében rajzolták fel saját testük körvonalait.

Patrick egymásba körkörösén csatlakozó folyosókon rohat.

– Merre...?! – nyögte mindannyiszor, ahányszor csak egy-egy menekülő diák elszaladt mellette, más navigálásra nem hagyatkozhatott. Láta a vérfoltokat a kövön, a heverő gyerektesteket, de csak egy pillantásra. Nem mert lassítani. Felfutott a központi lépcsőn, és amint felért az emeletre, csattanva kinyílt egy ajtó. Patrick megpördült, és felemelte fegyverét. Egy fiatal tanárnő zuhant ki, felemelt kézzel térdre esett. Hófehér arca fölött volt még tizenkét, rémületől kifejezéstelen másik arc. Patrick orrát megcsapta a hűgyszag.

Leengedte a pisztolyt, és a lépcső felé intett vele.

– Menjenek – adta ki az utasítást, de azt már nem várta meg, hogy vajon engedelmeskednek-e.

A sarkon befordulva Patrick megcsúszott egy vérfolton, s ekkor eldőrdült még egy lövés – ezúttal olyan hangosan, hogy belecsegett a füle. A tornaterem nyitott dupla ajtajához osont, s tekintetét végigfuttatta a földön heverő testeken és a tornaszereken. Nem látta a merénylőt. A péntek éjszakai meccslátogatásaiból tudta, hogy a Sterling High túlsó végében jár most. Akkor a lövöldöző vagy itt rejtőzik, vagy pedig elfutott mellette úgy, hogy ő nem vette észre. Akkor viszont itt is meglepheti, a tornateremben...

Patrick a bejárat felé pördült, hogy lássa, sarokba szorították-e. Újabb lövés dördült. Egy másik ajtóhoz rohant, amelyet eddig nem vett észre. A fehér csempés öltözöbe jutott. A padlón vérpöttyök ösvénye. A sarok felé emelte a pisztolyt.

Két mozdulatlan testet látott az öltöző egyik végében. A másik, Patrickhez közelebbi falnál egy vékony fiú guggolt a szekrények mellett. Csontos arca volt, és kissé elferdült, vastag keretes szemüvege. Szemmel láthatóan reszketett.

– Jól vagy? – suttogta Patrick. Nem akarta hangos beszéddel felfedni helyét a lövöldöző előtt.

A fiú nem szólt, csak pislogott.

– Hol van? – súgta felé Patrick a kérdést.

A fiú előhúzott egy pisztolyt a combja alól, és a saját fejéhez emelte. Patricken újabb adrenalinhullám futott át.

– Ne merj mozdulni, az istenit! – ordította, és a fiúra emelte a pisztolyát. – Dobd el a fegyvert, vagy lelőlek! – Izzadságcseppek csurogtak a hátán, és a homloka is gyöngyözni kezdett. A marka szorosan simult a pisztolyra, ahogy célzott, és elszánta magát, hogy ha muszáj, könyörtelenül kicsipkézi pisztolygolyóval a gyerek bőrét.

Az ujját meglazította a ravaszon, amint látta, hogy a gyerek marka szélesre tárul, mint egy tengericsillag, és kihullik belőle a fegyver. Csattanva esett a kőre, és odébb csúszott. Patrick azonnal mozdult érte, de az egyik járőr – akit Patrick észre sem vett eddig – megelőzte, és felvette. Patrick arccal a kőre nyomta a fiút, hátrabilincselte a kezét, miközben térdét keményen a gerincének feszítette.

– Egyedül vagy? Van még veled valaki?

– Csak én, egyedül... – nyögte ki a srác.

Patrick szédült, a pulzusa az egekben volt, de azért hallotta, ahogy a másik rendőr rádión leadja a jelentést:

– Itt Sterling... Egyet elfogtunk. Nem tudjuk, vannak-e még...

Amilyen gyorsan kezdődött, úgy is ért véget az egész. Már amenyire az ilyesmi csak úgy véget tud érni. Patrick nem tudhatta, hogy vajon van-e taposóakna vagy bomba elrejtve valahol. Nem tudta, hány halott van, és hány sérültet tud a Dartmouth-Hitchcock Orvosi Centrum és az Alice Peck Ambulancia fogadni. Nem tudta, hogyan kezdjen neki a munkának egy ilyen hatalmas tetthelyen. Az elkövető ártalmatlanítva – de vajon milyen áron...? Patrick egész testében reszketett, mert tudta, hány diák, szülő és állampolgár szempontjából érkezett már megint túl későn.

Pár lépést tett, aztán térdre rogyott, mert a lába szinte összecuklott. Úgy tett, mintha szándékosan csinálta volna, hogy a két, odébb

heverő holttestet megvizsgálja. Halványan észlelte közben, ahogy a lövöldöző fiút a másik tiszt kitaszigálja a teremből, hogy levigye az odalent várakozó rendőrségi járőr kocsihoz. Nem fordult meg, inkább az előtte fekvő testre összpontosított. Fiú, hokimezben. Az oldalán feküdt egy vértócsában. A halántékán golyónyom. Patrick felvette az áldozat fejéről leesett baseballsapkát: „Sterling Hockey” volt ráhímezve.

A fiú mellett egy lány feküdt hason; a szemöldöke alól vér szivárgott. Mezítláb volt, Patrick látta lábujjain a sötét rózsaszín körömlakkot. Pont olyan, mint amelyet Tara pingált az ő lábára. A szíve elfacsarodott. Ez a kislány – csakúgy, mint keresztlánya, bátyja és még milliónyi gyerek – felkelt ma reggel, és gyanútlanul elment az iskolába. Meg sem fordult a fejükben, hogy veszély leselkedik rájuk. Ez a lány bízott a felnőttekben, a tanárokbán, az igazgatóban, hogy itt gondoskodnak a biztonságáról. Szeptember tizenegyedike után a tanárok ezért viselnek névkártyát napközben, és ezért tartják csukva az ajtókat – az ellenségről mindig feltételezzük, hogy kívülálló, és senki sem gondolná a szomszéd padban ülő kölyökről, hogy ő lehet az.

A lány ekkor megmozdult.

– Segít... ség.

Patrick mellétérdelt.

– Itt vagyok – mondta, és gyöngéd érintéssel próbálta felmérni a lány állapotát. – Minden rendben van. – Annyira maga felé tudta fordítani a lányt, hogy lássa: a vérző seb csak egy vágás, nem pedig golyónyom, amitől tartott. Végigfuttatta ujjait a végtagokon. Közben folyamatosan dörmögött az orra alatt ezt-azt, még ha sok értelme nem is volt, csak hogy a lány érezze, már nincs egyedül.

– Hogy hívnak, szívem?

– Josie... – A lány kínlódva megpróbált felülni, mire Patrick közé és a fiú holtteste közé húzódott – a lány amúgy is sokkos állapotban van, nem kell ezt még tetézni is. A lány megérintette a homlokát, s amikor vérfoltos lett a keze, megriadt. – Mi... történt?

Patrick, ha a szabályok szerint jár el, ott marad vele, és megvárja a mentőket. Rádión kellett volna segítséget hívnia. A szabályok azonban most valahogy nem látszottak helyénvalónak, ezért Patrick inkább a karjába emelte Josie-t. Kivitte az öltözőből, ahol majdnem megölték, lesietett vele a lépcsőn. Úgy lépett ki a bejáraton át a szobába, mintha képes volna megmenteni a lányt és saját magát is.